

tror, hr. Bjarne Laustsen stort set fik nævnt alle befolkningsgrupper i dette land – kvinderne, de fattige, alle mulige – vil jeg bare bede hr. Bjarne Laustsen bekræfte én ting for mig, nemlig at den ordning, vi nu indfører, er fuldstændig identisk med den ordning, som Socialdemokratiet selv indførte i sin tid, og som kun blev ændret, fordi SF og Enhedslisten tvang Socialdemokratiet til at gøre det i forbindelse med pinsepakken. Bare at bekræfte det skulle være meget let.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Socialdemokratiet har en ualmindelig dårlig sag. Det lovforslag, der er fremsat her, er lig med det lovforslag, som Socialdemokratiet fremsatte for 4 år siden. Dengang svarede den daværende socialdemokratiske ordfører på et spørgsmål, om der ikke var fordelingspolitik i det her:

»Jeg kan bekræfte systemet så langt, at når man indbetaler 1 pct. af sin indkomst, så vil der være forskel på, hvad forskellige individer indbetaler.« Og ordføreren sagde følgende: »Som udgangspunkt finder jeg det dog rimeligt nok, at man opsparer individuelt, og jeg mener, det er en logisk følge af et system, hvor man siger, at alle opsparer 1 pct. af deres indkomst, at der vil være forskel på, hvad folk sparer op.«

Hvad har ændret sig på de her 4 år?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg bliver altid så beæret, når en socialdemokratisk ordfører vælger at bruge ca. 80 pct. af sin talletid på Dansk Folkeparti, for det viser jo selvfølgelig lidt om, hvordan stillingen er, og det er udmærket i en fodboldkamp, når man kommer til halvlæg, at det ser helt godt ud, og at modstanderen derfor skal bruge så mange kræfter.

Sagen er jo, når man kigger på det her, at det er lidt utroligt, at en socialdemokrat kan hidse sig voldsomt op over det her. Altså sagen er, at den ordning, der nu bliver indført, er præcis den ordning, der blev indført under socialdemokratisk ledelse tilbage i slutningen af 1990'erne, og hr. Bjarne Laustsen ved jo også udmærket godt, at det er det, der sker her.

Når Dansk Folkeparti er gået med til det her under nogle forudsætninger, som også står klart og også har været nævnt under nogle tidligere debatter, jamen så er det jo bl.a., fordi vi mener, at vi skal slå fast, at det her er en konjunkturbestemt ordning. Det vil sige, at det også er en ordning, som bør forsvinde på et tidspunkt, altså

det tvangselement, der er i den her ordning, skal ikke få lov til at løbe uhindret fremefter. Det er det ene punkt.

Det andet punkt, der har været vigtigt for os, er, at enten taler man om en opsparingsordning, eller også taler man om en skat. Det, denne her ordning blev ændret til i 1998 i forbindelse med pinsepakken, var jo, at man lavede den til en skat, hvor vi synes, det er reelt nok, at man snakker om en opsparingsordning.

Hvordan er en opsparingsordning karakteriseret? Ja, den er karakteriseret ved, at det, man indbetaler, får man også ud med renter. Det er det, det her handler om, og så er det altså en ordning, som den socialdemokratiske ledede regering i sin tid indførte tilbage i 1997.

Kl. 13.15

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bjarne Laustsen får nu lov at svare på de tre indlæg.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne svare hr. Lars Barfoed, at der var i hvert fald to grupper, jeg ikke nævnte. Den ene var regeringen, der ikke ville tabe på det her, den vil tværtimod vinde, og 38 pct. vil jo så også vinde, når der er 62 pct., der sætter til, sådan må det jo være. Så de to grupper har jeg ikke nævnt.

Så vil jeg gerne sige, at det var jo, hvad der var muligt i 1997 at komme igennem med med hensyn til Den Midlertidige Pensionsopsparing. Der kunne ikke nås mere. På det tidspunkt havde Venstre og De Konservative samme holdning, som de har i dag, nemlig at de ikke ville være med til at lave omfordeling. Det var jo klart, at ved førstkommande lejlighed, vi fik mulighed for det, ville vi ændre på det forhold. Det fik vi som sagt i 1998 sammen med gode venner, hvis det er i orden, jeg bruger det udtryk.

Til hr. Flemming Oppfeldt, som taler meget om, hvad der er sket i de 4 år: Ja, der skete jo det i 1998, at der var mulighed for et andet flertal. Det er politik. Det er realpolitik, at hvis man kan lave en politik, der tilgodeser nogle i vores samfund, som efter ens politiske overbevisning har behov for det, ja, så kan Folketinget træffe en sådan beslutning, og det er lige nøjagtig det, der er sket i den sag her.

Det, der er problematisk, er, at både hr. Flemming Oppfeldt og hr. Thulesen Dahl jo ikke på deres partiers vegne har noget som helst forslag til, hvordan man kan ændre på de her ting. Man